

1:

AI, JEL MANU VIEGLU PRĀTU

1. Ai, jel manu vieglu prātu, jauns apņēmu līgaviņ’
2. Ne gadiņa nedzīvoju, sola kungi karā ņemt.
3. Es kungiem(i) atbildēju “vai es viens(i) karavīrs?”
4. Vēl dažai māmiņai aug deviņi bāleliņ’.
5. Tie varēja bruņas nesti, zobentiņus cilināt.

2:

ARDIEVU MEITENES

Ardievu, meitenes, man jādodas
Kur kaujas lauki baltos kaulos lās
Tur arī man būs galva jānoliek
Šīs zemes vareņiem lai prieciņš tiek

Ardievu, meitenes, mans ķeizars mani sauc
Šai karā tiešām varoņu būs daudz
Un pašiem pirmajiem, ko lodes sadragās
Būs rezervēta vieta skolu programmās

*Piedz. Ardievu, meitenes, jūs tagad redzat
Jūs tagad redzat, varoņi kā rodas
O, meitenes, jel piedodiet
Man tagad ķeizaram ir jāatdodas
Man tagad ķeizaram ir jāatdodas 2x*

Ja mani kaujā smagi ievainos
Tad zinu – ķeizars ordeni man dos
Un var jau būt pat pieminekli cels
Un kalna galā klintsakmeni vels

Bet ja man tiešām veiksmē uzsmaidīs
Un oberleitnants mīnulaukā dzīs
Tad foto mans un arīdzan mans vārds
Tiks melnā rāmī presē nodrukāts

3:

AUGA, AUGA RŪŽEŅA

Auga, auga rūžeņa sorkonā duorzā,
Zam tū rūžu, zam tū rūžu guļ jauna meiteņa.

Aj, meiteņ, ai meiteņ, tevi muote sauce,
Zynu, zynu, prūtu, prūtu, ka maņ muote sauce.

Gryb mani muote pi tuo vacuo atdūt,
As tū vacū, as tū vacū moza nagribieju.

Aj, vacīs, aj, vacīs nazaverīs atpakaļ.
Kam tu tai nūītu, kab naacagrīstūs.

Gryb mani muote pi tuo jaunuo atdūt,
As tū jaunū, as tū jaunū moza īmīļuoju.

Aj, jaunīs, aj, jaunīs acaverīs atpakaļ.
Kam tu tai nūītu, kab tu acagrīstūs.

4:

BALTĀ DZIESMA

Baltas debesis kā piens,
Tikai tu un vairs neviens
Balta, balta zvaigzne mirdz
Balta, balta tava sirds.

Baltiem mākoņiem viss klāts,
Baltiem vārdiem izrunāts.
Baltiem stariem uzaust rīts,
-Nāc ar mani, nāc man līdz.

*Piedz: Tik balta, balta saulīte pār mūsu galvām mirdz,
Tik balta, balta pasaule, kā tava sirds.*

Baltiem ziediem pļava zied,
Baltiem soļiem laime iet.
Esi vienmēr līdzās man,
Kad šī baltā dziesma skan.

Piedz:

Baltas debesis kā piens,
Tikai tu un vairs neviens
Balta, balta zvaigzne mirdz
Balta, balta tava sirds.

Balta, balta uguns deg,
Baltām liesmām dedzinot.
Piedod cilvēkam kurš raud
Savas laimes nezinot.

5:

BRAUCIET LĒNĀM PĀR TILTU, DRAUGI

Caur to ar esam slaveni,
Ka gludi mūsu lielceļi,
Un kur vēl tilti varenie,
Tie glītākie un stiprākie.
Un tos, kā zināms, taupām ar',
Cik tādus vien tik taupīt var,
Un tāpēc katram tiltiņam
Mēs abos galos uzrakstām:

Piedz. 2x

Brauciet lēnām pār tiltu, draugi,
Brauciet lēnām pār tiltu, draugi,
Un neiekrīti, un neiekrīti,
Brauciet lēnām pār tiltu, draugi.

Mūs rakstniecībā tam tik svars,
Ko lielīja tos soģu bars.
Tāpēc ar` kritiķieri brauc
Un rakstniekus pie tiesas sauc.
Tur vienreiz gadā suna tos,
Lai rakstniecība paceltos,
Tur dzirdam tādas glupības,
Ka allaž taisni jākaunas.

Piedz. 2x

6:

Līdz aplausus tik sadzirdam,
Ar prieku atkal iznākam,
Bet tomēr beigsim dziedāt nu,
Jo daudz mums vēl ir pantiņu.
Un teātrī dažs atrodas,
Kas aizskarts jūtas, pukojas,
Un tā var ietikt procesē,
Kur apsūdz mūs un iespundē.

Piedz. 2x

7:

DĀVĀJA MĀRIŅA

Kad bērņībā, bērņībā
Man tika pāri nodarīts
Es pasteidzos, pasteidzos
Tad māti uzmeklēt tūlīt
Lai ieķertos, ieķertos
Ar rokām viņas priekšautā
Un māte man, māte man
Tad pasmējusies teica tā:

Piedz.

Dāvāja, dāvāja, dāvāja Māriņa
Meitiņai, meitiņai, meitiņai mūžiņu
Aizmirsa, aizmirsa, aizmirsa iedot vien
Meitiņai, meitiņai, meitiņai laimīti

Tā gāja laiks, gāja laiks
Un nu jau mātes līdzās nav
Vien pašai man, pašai man
Ar visu jātiek galā jau
Bet brīžos tais, brīžos tais
Kad sirds smeldz sāpju rūgtumā
Es pati sev, pati sev
Tad pasmējusies saku tā:

Piedz.

8:

Kā aizmirsies, aizmirsies
Man viss jau dienu rūpestos
Līdz piepeši, piepeši
No pārsteiguma satrūkstos
Jo dzirdu es, dzirdu es
Kā pati savā nodabā
Čukst klusiņām, klusiņām
Jau mana meita smaidot tā:
Piedz.

9:

DZIESMA, AR KO TU SĀCIES

Dziesma, ar ko tu sācies,
Ar ko tu sācies?
Sācies ar klusu vārdu,
Ar klusu vārdu,
Sācies ar klusu vārdu,
Sācies ar klusu zilbi,
Tavējie sapratīs, tavējie sapratīs,
Ka dziesma ir kļiedziens.

Dzied par zemu zāli;
Dziedi par gaišu staru;
Dziedi par gaišu staru,
Dziedi pa lētām jokam,
Tavējie sapratīs, tavējie sapratīs,
Ka dziesma ir kļiedziens.

Dziedi par rozā sapņiem,
Ja jau tev pavēl dziedāt;
Ja jau tev pavēl dziedāt,
Dziedi kaut vai aiz bailēm,
Tavējie sapratīs, tavējie sapratīs,
Ka dziesma ir kļiedziens.

10:

DZĪVĪTE, DZĪVĪTE

Dzīvīte, dzīvīte, šūpojos Tevī,
Vējā kā žubīte liepzariņā,
Daudz Tu man solīji, maz tomēr devi,
Vai nav vienalga, ar? Rai-dai-dai-dā!

Dzintara gredzenu solīja saldi
Dziljūras vārava visskaistākā.
Gredzens un devēja – putas un maldi,
Krastā tik viļņi dej: Rai-dai-dai-dā!

Skumjas un laime kā vītenis vijas,
As'ras krīt biķerī zaļzeltītā.
Dienā vēl krūtīs raud nakts melodijas,
Dienā, kad jādzied man: Rai-dai-dai-dā!

Krūtīs, kas dzimis, lai krūtīs ar' miris:
Vieglāk tā glabāt to baltsmiltājā.
Vainagā pēdējais zieds kad būs iris,
Izirs ir vainags pats: Rai-dai-dai-dā!

Pārtrūks un izirs... un velti sirds taujā,
Brīdi kā rūgto vērst saldākajā.
Sirds mana nerātnā, sirds mana straujā,
Pārtrūksi tomēr reiz! Rai-dai-dai-dā!

11:

DZELTENIE AIZKARI

Tajā, tajā zaļā ielejā

Kur visiem logiem dzelteni aizkari,

Tie atspīd saulpuķu ziediem

Un saulstaru dzīpariem vīti

Dzelteni, dzelteni aizkari.

Tie atspīd saulpuķu ziediem

Un saulstaru dzīpariem vīti

Dzelteni, dzelteni aizkari.

Redzu, tev jau acīs nogurums,

Un matos tev vēl ceļmalas putekļi.

Nāc iesim, uz pasaku ieleju zaļo,

Kur visiem logiem dzelteni aizkari plīv.

Nāc iesim, uz pasaku ieleju zaļo,

Kur visiem logiem dzelteni aizkari plīv.

Piedz. 2x Tu tikai skudru nesamin,

Kas pagalmā velk baļķi tava lielceļa garumā.

Tā pastāstīs, kā gurdums izgaist citurīt,

Viss gurdums var jau izgaist citurīt.

12:

Visu nakti pērkons, lietus auksts

Pa debess malu pērkonratos brauc.

Lai ietu, kur iedams, tev pretī

Mās logos šie aizkari dzeltenie,

Kā pieneņu vainagā iepīts saules stars.

Lai ietu, kur iedams, tev pretī

Mās logos šie aizkari dzeltenie,

Kā pieneņu vainagā iepīts saules stars.

Piedz. 2x Tu tikai skudru nesamin,

Kas pagalmā velk baļķi tava lielceļa garumā.

Tā pastāstīs, kā gurdums izgaist citurīt,

Viss gurdums var jau izgaist citurīt.

13:

ES IZJĀJU PRŪŠU ZEMI

Es izjāju prūšu zemi
Koklēdamis, spēlēdamis
Es izjāju prūšu zemi
Koklēdamis, spēlēdamis

Prūšu meitas man gribēja
Par junkuru paturēt.
Nepalikšu, Prūšu meitas,
Man pašam(i) Kurzemē.
Man pašam(i) Kurzemē
Sētā jauna līgaviņa.

Nu ar Dievu prūšu meitas,
Nu es braucu uz Kurzemi.
Nu es braucu uz Kurzemi
Pats pie savas līgaviņas.

14:

ES KATRU SESTDIEN'S VAKARU

Es katru sestdien's vakaru

Arvien, arvien

Pie Trīnes gāju klētiņā

Arvien! Arvien!

Piedz.

Es katru sestdien's vakaru

Pie Trīnes gāju klētiņā

Arvien, arvien,

Arvien, arvien, arvien!

Bet reiz pie klēts es piegāju

Un iekšā troksni dzirdēju.

Tur Ješka iekšā sēdēja

Un manu Trīni bučoja.

Ak Trīnīt manu sirdspukīt

Tu solijies reiz mana būt!

Bet nu tu mani pievīli

Un Ješkam sirdi atdevi.

15:

Es došos prom uz austrumiem

Tu manis vairāk neredzēs.

Mēs sitīsim tos utainos

Pēc tam tos zili pelēkos.

Lai latvju zobens nesarūs

Nekad! nekad!

Lai latvju sule nenoriet

Nekad, nekad.

Lai latvju zobens nesarūs

Lai latvju sule nenoriet

Nekad, nekad,

Nekad, nekad, nekad.

16:

ES ZINU, VISI MANI NIEVĀ

Es zinu, visi mani nievā,

Es zinu, visi mani nīst.

2x Lai mani nīst, lai mani nievā

Vienalga man, vienalga man!

Pār kapiem laižas melnas vārnas

Un žēli ķerc: “Nav vērts, nav vērts!”

2x Es atspiežos uz kapa malas

Un saucu līdz: “Nav vērts, nav vērts!”

Kā vēja dzīti mākonīši,

Tā manas domas tālu skrien,

2x Pēc kaut kā cēla, nezināma

Sirds ilgojas, sirds ilgojas.

Lai novīst visas manas rozes,

Lai izgaist visas cerības,

2x Es varu raudāt, varu smieties,

Vienalga man, vienalga man...

17:

GAUJAS LAIVINIEKS

Sniedz roku, daiļā meitiņa,

Nāc sēdies laiviņā.

Stalts laivinieks meiču aicina

Un roku pretī sniedz.

Piedz.: Tās acis, tās acis, es aizmirst nespēju,

Par zilajām acīm, es mūžam domāšu.

Pret straumi puisēns laivu griež,

Tam ilgu pilna sirds,

Kā spožas zvaigznes debesīs,

Tā meiçai acis mirdz.

Piedz.

Pie krūts tam glaužas meitene

Un ķīlai skūpstu sniedz,

Tai acīs sājpu asaras,

Kas mīlu nenoliedz.

Piedz.

Plūst Gaujas viļņi steidzīgi,

Tiem gadi līdzī steidz,

Sirms kļuvis Gaujas laivinieks,

Tas sērot nenobeidz.

18:

GRIEZĪTE

Meitene mana grieze griezīte
Gūstīja veda sauca papardēs
Sapina mani priecīgs apinis ai apinis
Ar griezi ar griezīti

Meitene mana grieze griezīte
Meitenēm citām pogas izgrieza
Sapinās soļi vienā vītenī ai vītenī
Ar griezi ar griezīti

Meitene mana grieze griezīte
Pateica man ka dzirkles nesarūs
Mūžīgi laikam tādēļ dzīvošu ai dzīvošu
Ar griezi ar griezīti
Ar griezi ar griezīti
Ar griezi ar griezīti

19:

JAUNS UN TRAKS

Jauns un traks tu, puika, esi bijis,
Lauzdams manu zelta gredzentiņ`
Jauns un traks tu, puika, esi bijis,
Lauzdams manu zelta gredzentiņ`
Lauzdams manu zelta gredzentiņ`

It dritvai kociņ, tevi mīlu,
Bez tevis dzīvot nevaru
Tad nāc un saņemi par ķīlu
Šo mazo nieka bučiņu.
Še tev vēl, man nav žēl
Atnāc rīt - dabūs vēl

Mazs kukainīts pa jūru peld
Un negrimst dibenā,
Un negrimst dibenā,
Un negrimst dibenā

Vai tu domā'i manim jaunu pirkti,
Vai saukt par savu līgaviņ'

20:

Vai tu domā'i manim jaunu pirkti,

Vai saukt par savu līgaviņ'

Vai saukt par savu līgaviņ'

Nav naudiņas par, ko jaunu pirkti,

Saukšu tev` par savu līgaviņ`

Nav naudiņas par, ko jaunu pirkti,

Saukšu tev` par savu līgaviņ`

Saukšu tev` par savu līgaviņ`

Saukšu tev` par līgaviņu,

Kamēr sārta rīta saule lēks.

Saukšu tev` par līgaviņu,

Kamēr sārta rīta saule lēks.

Kamēr sārta rīta saule lēks.

Nu uzlēca sārta rīta saule,

Nu, ardievu, ciema zeltenīt`!

Nu uzlēca sārta rīta saule,

Nu, ardievu, ciema zeltenīt`!

Nu, ardievu, ciema zeltenīt`!

21:

KĀ SENĀ DZIESMĀ

Nāk rudentiņš kā tanī senā dziesmā
Nāk ziema un grib ņemti bāleliņš
Grib bāleliņš sev līgaviņu ņemti
Bet nezin, ka šorīt jau viņa paņemta
Lūk, vēji nes jau lapas nosarkušas
Caur Rīgu nes projām un skūpsta nost

Noskūpstītas lapas no rīta šai rudenī
Ko nu būs ņemti šo rudentiņu, šo rudentiņ?
Jāņem būs sūrā uguns, ko kūrām šai rudenī
Sudrabs, ko lēja zīlējot vējā ik rudentiņ?

Būs jāzīlē kā tanī senā dziesmā tā nākotnē
Kas nezināma nāk, būs jāiet tur
Tā Rīgas uguns jūtam? šai rudenī
Kurš atkal, atkal zīlēt liek
Jo vēji nes jau lapas nosarkušās
Caur Rīgu nes, no jauna skūpsta nost

22:

2x

Noskūpstītas lapas no rīta šai rudenī

Ko nu būs ņemti šo rudentiņu, šo rudentiņ?

Jāņem būs sūrā uguns, ko kūrām šai rudenī

Sudrabs, ko lēja, zīlējot vējā ik rudentiņ?

Šai rudenī

Ik rudentiņ?

Šai rudenī

Sudrabs, ko lēja,

Zīlējot vējā

Ik rudentiņ?

23:

KĀPĒC MAN DZIEDĀT SVEŠU DZIESMU

Jau sen šo zemi bērzu zemi sauc,
Pie mājas pelēks akmens klau dz.
Jau sen te jumtā stārķa dziesma skan.
Un svēta, dārga tā ir man.

*Piedz. Kāpēc man dziedāt svešu dziesmu,
Kur citas skaņas skan un citu domu rod?
Kāpēc man dziedāt svešu dziesmu?
Man tuva tā, ko dzimtā zeme dod.*

Jau sen šo zemi – dziesmu zemi sauc,
Te gaisma akmenī pat aust.
Jau sen te Daugaviņas dziesma skan
Un svēta, dārga tā ir man.

Piedz.

Jau sen šo zemi – tēvu zemi sauc,
Te mums sensenis dzīvot ļauts.
Jau sen te manas tautas dziesma skan
Un svēta, dārga tā ir man.

24:

KRIZANTĒMAS

Uz galda glāzē stāv krizantēmas,
Un rozes sen jau vītušas.
Nenāc pie manis, nemeklē laimi,
Kas bija sen, jau aizgājis.

Tas bija toreiz, kad Tavas acis
Vēl spēja mani valdzināt,
Bet tagad tumšās rudenā naktīs
Man atliek tikai pasmaidīt.

Kas pirmā atnāks, tai piederēšu,
Ar krizantēmām rotāšu.
Un smaidīdami mēs grēkā grimsim
Kā ievas ziediņš atvarā.

No rīta svešos ļaudīs ejot,
Mums skats būs tīrs un nevainīgs.
Tik krizantēmas uz galda glāzē.
Bet tās jau muļķes nesaprot...

25:

KURTIZĀŅU UGUNSKURS

Kur tavi smiekli, kur tavas asaras?

Pāri no visa nav palicis vairs nekas.

Pirkstos kūp cigarete, glāzē mirdz sarkanvīns,

Izkūst tie tavi sapņi kā parafīns.

Skatiens pār telpu lēni kā dūmi krīt,

Nezini vēl kam mosties uz pleca rīt.

Sēdi pie tukša galda - gaidi, kurš pienāks klāt,

Bet varēja būt arī viss kādreiz savādāk...

Piedz. Tavās acīs dziestot kvēl

Kurtizāņu ugunskurs

Un tev sevis mazliet žēl,

Ka šīs liesmas vairs nevienu nenoburs.

Vīst visi ziedi - vītīsi tu tiem līdz.

Pienāk reiz brīdis, kad parfīms vairs nepalīdz.

Citai būs tavā vietā glāzē liets sarkanvīns,

Salkani dvesmos kūstošais parafīns.

Piedz.

26:

LĀCĪTIS

Aijā aijaijā aijaijaijaijā 2x

Tu man ļoti nepatīc - varens, liels un cildīgs.

Kaut tu būtu lācītis, zāģu skaidām pildīts!

Tad es teiktu: Pinkainīt, pietiek vienam dvašot,

Vīlīti es atrastu, kur tā vājāk sašūts.

Piedz.: Aijā aijaijā aijaijaijaijā

Aijā aijaijā aijaijaijaijā

Caurumiņu izurbtu un no prieka mirtu,

Ja no tava puncīša zāģu skaidas birtu.

Birtu, birtu, izbirtu, satecētu riekšām.

Tāpēc jau es urbinu, lai tur tiktu iekšā.

Piedz.

Tad mēs būsīm vesels viens.

Dzīve mums būs šāda:

Mana galva, prāts un acs, klāt vēl tava āda,

Tad mēs būsīm vesels viens, kopā iesim bitēs,

Un mums abiem medus būs, kas gar vaigiem ritēs.

27:

Piedz.

Mazo, mīļo lācīti, mēs jau tevi baidām,

Ja tās skaidas tavējās, paliec tad ar skaidām!

Mazo, mīļo lācīti, mēs jau tevi baidām,

Ja tās skaidas tavējās, paliec tad ar skaidām!

Piedz.

LIEDAGĀ

Atnāc, draugs, pretī man liedagā

Tavā un manējā Liepājā!

Skaisti tur krēslā pie jūras iet,

Vējainās šūpolēs šūpoties.

Aijaijā aijaijā šūpoties,

Zvaigznēs un acīs tev lūkoties.

Atnāc, draugs, pretī man liedagā

Tavā un manējā Liepājā!

Kaismi no vilņiem mēs pasmelsim,

Dziesmu no šalkām mēs paņemsim.

Aijaijā aijaijā, paņemsim,

Saulei un mīlai to dāvāsim.

Atnāc, draugs, pretī man liedagā

Tavā un manējā Liepājā!

Skaistākie sapņi mums ciemos nāk,

Dzintars mirdz baltajā liedagā.

Aijaijā aijaijā, liedagā,

Tavā un manējā Liepājā.

29:

LIEPAS SATUMST

Liepas satumst, lapās apklust vēji

Savāds gurdums zāli lejup māj

Un Tu atkal šodien nevarēji

Atnākt šurp kā bija norunāts

Kamdēļ teikt un smaidot solīt klusi,

Ka tu nāksi tad, kad saule riet,

Ja tu zini, ka uz citu pusi

Gribas tev tai pašā brīdī iet?

Varbūt tīk tā doma Tev un jūta

Ka es mokos Tevi gaidot viens

Kamēr vējš pār zemi nakti sūta

Tumsā pazūd ceļu baltais piens

Kā lai zin, varbūt tā arī labi

Ka es sēžu skumjš un vientulīgs

Mani draugi baltie ceļa stabi

Nakts un klusums, klusums bezgalīgs

LILIOMA DZIESMA

Atkal, atkal ir debesis pušu,
Atkal ielāpi jāuzliek tām.
Sanāk, sanāk, kas samaksājuši,
Zem šīm baltajām akācijām.

Tas ir nieks dzīvu uguni norīt,
Ja tik aliņš ir virsū, ko dzert.
Te mēs ugunis uzkožam korī
Korī ejam nakts tauriņus ķert.

*Piedz. Jo tu esi dzīvs, jo tu esi dzīva,
Viens zirgs vēl ir brīvs,
Viena vieta uz brieža vēl brīva*

Ej, jūs pogotie, noslēpiet dunčus,
Kamēr kāds vēl nav palicis stīvs.
Mūsu karogs ir meiteņu brunči,
Tas ir karogs, kas mūžīgi plīv.

31:

Vai jums vēderā dienišķā desa,
Vai tur vienkārši vārdes kurkst.
Te mēs visi vienādi esam,
Vai tad būs tā vēl citur kaut kur?

Piedz.

Zvaigžņu acīm noraugās runči,
Bet tiem skatiens ir stiklaini stīvs.
Mūsu karogs ir meiteņu brunči,
Tas ir karogs, kas mūžīgi plīv!

Atkal, atkal ir debesis pušu
Atkal ielāpi jāuzliek tām.
Sanāk, sanāk, kas samaksājuši,
Zem šīm baltajām akācijām.

Piedz.

LŪGUMS

Aizved mani uz Slīteres siliem,
Kad tur sila purenes zied!
Man tik bieži šai dzīvē ir vīlies,
Gribas kaut ko no tīra mazliet.
Aizved mani ... es lūdzos un prasu,
Bet tu brīnies un pieri rauc:
Es tev liekos kā meitene maza,
Kurai aplam daudz vaļas ļauts.

Aizved mani uz Morica salu
Kad tur ozoliem lapas sāk plaukt
Man tik bieži šai dzīvē ir salis
Gribas reiz sauli par mūsu reiz saukt
Aizved mani no draugiem no radiem
Aizved mani no dienas no nakts
Lai es pabūtu ārpus gadiem
Ārpus visa kas tajos reiz rasts

33:

MAN REIZ BIJ ROZĪTE

Man reiz bij rozīte,
Pidirillā, pidirallā,

Kas skaisti ziedēja,
Pidiridiridirallalā! 2x

Bet cits to nolauza,
Pie krūts sev piesprauda.

Reiz bija meitiņa,
Ko karsti mīlēju.

Bet cits to paņēma,
Pie krūts sev pieglauda.

Skaugi man kapu rok,
Es kapa nebīstos.

Es zārkā gulēdams,
Spļauj griestos svilpodams.

34:

MEITENE ZELTENE

Atceries, manu mīļo, meitenīt,
Kad tu man pirmo skūpstu solījies reiz dot?
Gaidīju tevi naktī klusajā,
Debesī mēnesnīcai gaiši starojot,

Gaidīju tevi, nesagaidīju.
Vilšanos, smagu nakti rīts man austot nes.
Ak, kamdēļ, mani moci mīlotā?
Nevaru vairs bez tevīm ilgāk dzīvot es!

Meitene, zeltene, klausies kā pukst mana sirds - tiki tiki tak,
Meitene, zeltene, tev jau tāpat viņa pukst - tiki tik tiki tak,
Meitene, zeltene, klausies, kā pukst mana sirds - tiki tik tiki
tak,

Meitene, zeltene, tev jau tāpat viņa pukst - tiki tik tiki tak.

MELDERMEITIŅA

Stāv dzirnas zaļā ielejā,
Šalc strautā ūdens kritums.

Diennakti vienā laidienā
Rit dzirnu ratu ritums.

Piedz.: 2x

*Tur mūžam klip, klap skan un dzied,
Tur augšup, lejup melderis iet
Un rīko savus ļaudis.*

Bet tikmēr mājās daiļava
Kā čaklais rūķis strādā,
Tā daiļā meldermeitiņa,
Kur visur tek un gādā.

Piedz.:

*Berž galdus, uzpoš katru viet`,
Tai koka kurpes klip, klap iet
Pa gludo dēļu grīdu.*

Bet, tiklīdz satumst vakarā
Un dienas darbi beidzas,
Pie dārza vārtiem krūmājā
Tā mani satikt steidzas.

Piedz.:

*Kad viņas roku turu ciet,
Sirds manīm arī klip, klap iet,
Ak, daiļā meldermeitiņ!*

MĒMĀ DZIESMA

Pār mani mēma debess plešas,

Un mēma, mēma pļava zied.

Kāpēc es atkal esmu bešā,

Kāpēc man vajag tukšā iet?

Kāpēc man vajag iet un meklēt

To balsi, kura pelnos dun?

Klau, vēji maldās dziļi eglē,

Un vijole tur raud kā suns.

Ej un dedz,

Sadedz savu balsi meklējot.

Tikai savu balsi vienīgo,

Tikai savu balsi, balsi to.

Pār mani liecas mēmi zari.

Bet varbūt tās ir stabules,

Un es kā mēmais, es kā mēmais.

Bet ja nu jūra esmu es.

Un ja nu viss ir dzīvs un ziedošs,

Un pelnos vīru kori dun,

Un ja nu dvēsele dzied eglē,

Un savu likteni smilkst suns.

37:

MEŽROZĪTE

Uguns sārtiem ziediem zied

Mežrozīte jaukā.

Gadi nāk, un gadi iet,

Bet viņa zied un zied!

Ja man dažreiz skumji kļūst,

Paskatos, kā laukā,

Mežrozīte, sveicot mūs,

Cauri vasarām zied un zied!

Mežrozīte sarkanā,

Tu kā liesma spītīgā skurbumā,

Pat lietū un negaisā,

Mirdzi laukā.

Uguns sārtiem ziediem zied

Mežrozīte jaukā,

Gadi nāk un gadi iet,

Viņa sarkdama zied un zied!

Mežrozīte sarkanā,

Tu kā liesma spītīgā skurbumā,

Pat lietū un negaisā,

Mirdzi laukā.

LULŪ

Kad klētiņā dusēsi tu,
Pie tevis es aiziešu.
Es zinu - tu gaidīsi mani, ai, mani,
Un durtiņas ciet neslēgsi.

Piedz. Mīlu mazo Lulu!

Sapņoju par tevi vien:

Jo šai naktī, Lulu, ai, Lulu,

Mīlēšu tik tevi vien.

Šai naktī, kad suns negrib riet,
Pie tevis es taisos iet,
Un mēness, caur logu mūs redzot,
Ver kautrīgi actiņas ciet.

Piedz.

Tas paliks kā mazs noslēpums,
Kas zināms tikai abiem mums,
Mums abiem un klētiņai vecai,
Būs zināms šis nakts noslēpums.

Piedz.

39:

Ak, skrandas, jūs vecajās skrandas,

Ak, kādēļ jūs nesildiet vairs?

Vai tādēļ, ka zudusi mīla,

Vai tādēļ, ka laimes vairs nav?

Piedz.

Es klīstu pa pasauli viens,

Man miera nav nekur.

Pat putniem un zvēriem ir alas,

Bet man nav kur galviņu likt.

Piedz.

40:

NODZISA VAKARA BLĀZMA

Aizmirsti pasaku skaisto,
Kursi, ko sendienas teic,
Aizmirsti zudušo draugu,
Sēro pēc bijušā reiz.

Nodzisa vakara blāzma,
Nāk nakts, nāk nakts,
2x
Šķīroties sniedzi man roku,
Draugs, līdzī nāc.

Pusnaktī mēness un zvaigznes,
Pusnaktī vēji, kad snauž
Pusnaktī sarkanas rozēs
Meitene matos sev sprauž.

Nodzisa vakara blāzma,
Nāk nakts, nāk nakts,
2x
Šķīroties sniedzi man roku,
Draugs, līdzī nāc.

Austrumi deg jau un kvēlo,
Meitenei nenāk vēl miegs -
Matos tai sarkanas rozēs,
Rokās - baltas kā sniegs.

41:

Nodzisa vakara blāzma,

Nāk nakts, nāk nakts,

2x

Šķiroties sniedzi man roku,

Draugs, līdzī nāc.

Raud vijole vakara krēslā,

Raud vijoles sirids mana līdz,

Drīz vainags no rudenā mētrām

Uz manējā kapa būs vīts.

Nodzisa vakara blāzma,

Nāk nakts, nāk nakts,

2x

Šķiroties sniedzi man roku,

Draugs, līdzī nāc.

PAR MANI, DRAUDZIŅ, NEBĒDĀ

Es stāvu ielas vidū, visapkārt trauc un skrien
Un tūristi no ārzemēm mani apbrīno arvien.
Par tēvuzemes brīvību kāds ieraksts iekalts man
Vēl tēvu zeme turās un balss tai tālu skan.
Ar brīvību tā paknapāk, bet tā pie visiem tiek
Priekš kaķiem ir tā diezgan, bet visiem nepietiek.

*Piedz. Par mani, draudziņ, nebēdā,
Man cēla varoņcilts,
Man kabatā ir laukakmens
Un tēvu zemes smilts.
Pat ziemā, kad sniegs virpuļos
Un ledus sniegi līs,
Trīs zvaigznes, kas virs galvas mirdz
Tās mani sasildīs.*

Daudz gadu kā te stāvu un mierīgs noskatos
Cik svešu karapulku man garām aizsoļos.
Cik valodās nav maršēts un skaļi komandēts,
Cik uniformu maiņu līdz šim nav pieredzēts.

Piedz.

PAR PĒDĒJO LAPU

Dzīvoja reiz lapa zarā,
Dzīvoja tā visiem garām,
Arī sev, arī sev.
Alkdama pēc zvaigznēm kāri,
Dzīvoja tā lapām pāri,
Arī sev, arī sev.

*Piedz. Skaties, ceļiniek! Tur augstu, augstu gaisā
Staigā ziemelis un māsas lapas kaisa.
Viņš jau nežēlos, viņš metīs tieši sārtā
Lapas dzeltenās un lapas tumši sārtās.*

Nemanot tā mūsu lapa,
Nemanot par zvaigzni tapa.
Arī tu, arī tu.
Nemanot tā zemē krita,
Sadegot turpat, kur citas,
Arī tu, arī tu.

Piedz.

PIE DZINTARA JŪRAS

Pie Dzintara jūras, kas Kurzemi vij,
Reiz vientuļā krastā tie tikušies bij'.
Viņš Daugavas laivinieks, kam strauja pukst sirds,
Un meitene jauna, prieks acīs tai mirdz.

*Piedz. Nāc līdz manā dzimtenē, meitene teica,
Draugs mans, klusi iemīlot, sirds tevi sveica.
Mēs saderam kopā, jo tu laivinieks stalts,
Un Dzintara jūrai mūsu laimei te šalc.*

No Daugavas krastiem jauns laivinieks brauc,
To dzintara jūra un meitene sauc.
Kur Kurzemes krastā tie tikušies bij',
Tur nākotnes laimei tie gredzenus mij.

*Nāc līdz manā dzimtenē, meitene teica,
Draugs mans, klusi iemīlot, sirds tevi sveica.
Mēs saderam kopā, jo tu laivinieks stalts,
Un Dzintara jūrai mūsu laimei te šalc.*

45:

RAUDĀJA MĀTE

Par to, ka viļņi liedagā, tā kā atmiņas krīt,
Par to, ka vēju modina saule vientuļa rīt,
Par to, ka nepārnāks, tas kurš izgājis,
Par to, ka bezgalīgas ir tikai debesis.

*Piedz.: Raudāja māte, raudāja meita,
Raudāja mēness debēs.*

*Raudāja māte, raudāja meita,
Dzīve ir gara, mūžs ir īss.*

*Raudāja māte, raudāja meita,
Raudāja mēness debēs.*

Par to, ka ziedi ābelē, tā ka jukuši zied,
Par to, ka laika rādītājs nemāk atpakaļ iet,
Par to, ka nepārnāks, tas kurš aizgājis,
Par to, ka bezgalīgas ir tikai debesis.

Piedz.

Par to, ka lietus tīrumā cauru vasaru līst,
Par to, ka ziema gara ir, saules ceļš ir tik īss,
Par to, ka nepārnāks, tas kurš aizgājis,
Par to, ka bezgalīgas ir tikai debesis.

Piedz.

46:

QUE SERA

Kad es vēl biju maziņš zēns,
Jautāju savai māmuliņai:
Vai būšu bagāts, vai būšu skaists?
Māte man teica tā:

*Piedz. Mīļais, nesteidzies,
Kam jānotiek – notiksies,
Jo nākotni paredzēt
Mums nav lemts, nav lemts*

Un kad jau skolā gāju es,
Jautāju savai skolotājai
Vai dziedāt dziesmu, vai dejot sākt?
Atbilde skanēja:

Piedz.

Un, kad jau jauneklis biju es,
Vaicāju savai sirdsmīļotai:
Vai dzīves ceļi kopā mums ies?
Viņa man teica tā:

Piedz.

47:

SILAVAS VALSIS

Silti vēji priežu silus glāsta,
Bites zilos viršos rāmi san.

2 x: Upe ko mums šalcot klusi stāsta,
Neaizmirsti nekad to tev un man.

Neaizmirst nekad to rudens dienu,
Bikli soļi skolai pretī nes,

2 x: Un starp simtām tikai tevi vienu
Pirmo reizi ieraudzīju es.

Ko man šovakar tev vairāk sacīt,
Sirds kad tā kā medus bite san?

2 x: Manās acīs izlasi to pati, -
Kopā dzīvē jāiet tev un man.

48:

SKAISTA IR JAUNĪBA

Ziedēja rozes, ziedēja neļķes,
Ziedēja neaizmirstules.

*Piedz. Un tādēļ saucu es - skaista ir jaunība,
Skaista ir jaunība, tā nenāks vairs.
Tā nenāks, nenāks vairs, tā neatgriezīsies,
Skaista ir jaunība, tā nenāks vairs.*

Bij' man reiz meitene ar 18 gadiem,
Un par šiem gadiem man bij' liels prieks.

Piedz.

Bij' man reiz vīna koks ar 18 zariem,
Un no šiem zariem man tecēj' vīns.

Piedz.

Novīta rozes, novīta neļķes,
Novīta neaizmirstules.

SVEŠOS DĀRZOS

Pasaule ir pilna skaistām lietām,
Daudzās zemēs ļaudīm labi iet,
Brīdi strādā tu priekš kādām lietām,
Ko par naudu veikalos var pirkt.
Amerikā debesskrāpji slejas,
Spožas autorindas ielās trauc,
Raibas reklāmgaismas cauru nakti
Bāros, restorānos iekšā sauc.

*Piedz. Svešos dārzos vienmēr skaistas puķes,
Mežos brīnišķīgi putni dzied,
Tomēr skaistākas par visām puķēm
Tās, kas tālā Gaujas malā zied.
Svešās pilsētās daudz platu ielu,
Skatlogos tik daudz kas skaists un labs,
Tomēr skaistāks šķiet par daudzām lietām
Dzimtās puses kilometru stabs.*

Austrālijā dēkas vari meklēt
Vai zirgā aitu bariem pakaļ jāt.
Ja iegribas, var braukt uz Jaunzēlandi
Un angļu mierā bērnus audzināt.
Bet Dienvidjūras pasakainās salās
Kā kokosrieksti dienas karājas.
Tur meitenes ar šok'lād's brūniem gurniem
Priekš tūristiem kā palmas šūpojās.

50:

UPĒ NAKTĪ PĪLES KLIEDZ

Upē naktī pīles kliegz
Un tu arī neiemiedz,
Tāpēc jau, ka nevar zināt kāpēc.
Varbūt, ka ir ņemts par daudz,
Varbūt, ka par maz ir ļauts,
Un varbūt - par maz ir arī sāpēts.

Izeju no mājām kluss,
Zvaigzne spīd un dubļi dus,
Un var skaidri redzēt laimes naudu.
Tas nekas, ak, tas tik tā,
Tas tik tādā klusumā,
Tik no malas izliekas, ka raudu.

Upē naktī pīles kliegz
Un tu arī neiemiedz,
Visur kaut kāds troksnis, klusums slāpēts.
Tas nekas, ak, tas tik tā,
Tas tik tādā klusumā,
Tāpēc jau, ka nevar zināt kāpēc.

51:

TĪK UN TĀ

2x Nāk rudens apgleznot Latviju,
Bet nepūlies, necenties tā.
Man viņa ir visskaistākā.

Piedz.

*Mazliet par lielu, lai sasildot savu lakatu dotu,
Par lielu, lai paņemtu klēpī un apmīļotu.
Mazliet par mazu, lai palaistu vienu
Pasaules plašajos ceļos,
Par mazu, lai laistu vienu.
Es līdzī ceļos.*

Nāk rudens izgreznot Latviju,
Bet nepūlies, necenties tā.
Mums viņa ir visskaistākā
Tik un tā.

52:

TUMŠA NAKTE, ZAĻA ZĀLE

Tumša nakte, zaļa zāle,
Laukā laižu kumeliņu.

Nu, Dieviņ(i), tava vaļa,
Nu tavā(i) rociņā(i).

Migla, migla, liela rasa
Man pazuda kumeliņis.

Nu tavāi rociņā(i)
Mans labajis kumeliņis.

Nokrīt migla, nokrīt rasa,
Dievs atdeva kumeliņu.

Tumša nakte, zaļa zāle,
Laukā laižu kumeliņu.

Dievs sargāja kumeliņu,
Es pats savu līgaviņu.

TUR, KUR GAUJA, TUR, KUR RAUNA

Ātri toreiz vakars dzisa,
Smiltis tavas pēdas dzēš.

Tur, kur tavi mati risa,
Vēji meža būdu plēš.

*Piedz. Tur, kur Gauja, tur, kur Rauna,
Tur kur vējš no rītiem pūš,
Tur man zuda zelta cauna,
Tur man zuda vai viss mūžs.*

Tad mēs nebijām vairs sveši,
Taks zem kājām sūnām bij' klāts.
Pulkstens sita tikai seši,
Un jau tad man mulsa prāts.

Piedz.

Vai es tevi sagūstīju,
Kam to zināt, kam to teikt.
Mirkli tikai tuvu biju,
Tagad laiks nu tālāk steigt.

Piedz.

Zelta cauna, zelta cauna,
Vai tas bija tikai malds?
Reiz tu biji skaista, jauna,
Un es biju leitnants Glāns.

Piedz.

54:

TRĪS VECENĪTES

Trīs vecenītes sēdēja uz sola dārziņā

2x Un savā starpā runāja, kā aiziet dzīvīte.

Teic septiņdesmitgadīgā:

Ej, māsiņ, paskaties!

2x Man pašas īstie mati vēl ir saglabājušies.

Piedz. Ptū, ptū! Ptū, ptū! Ptū, ptū! Ptū, ptū!

Ka tik kas nenotiek!

Ptū, ptū! Ptū, ptū! Ptū, ptū! Ptū, ptū!

Ka tik kas nenotiek!

Teic astoņdesmitgadīgā:

Ej, māsiņ, paskaties!

2x Man pašas īstie zobi vēl ir saglabājušies.

Piedz.

Teic deviņdesmitgadīgā: Ko māšas, lielaties?

Man meitas nevainība VĒL ir saglabājusies.

Man meitas nevainība VĒL ir saglabājusies.

Piedz.

UZSNIGA SNIEDZIŅŠ BALTS

Uzsniga sniedziņš balts
Smalks kā vissmalkākie milti,
Uzsniga sniedziņš balts
Un zemei palika silti.

*2x Vienmēr uz pasaules kāds,
Kuram bez tevis ir auksti,
Un pat aiz pasaules vēl
Vajaga siltu plaukstu.*

Saule kad miegu guļ,
Mēness kad staigā pa parku,
Spuldzes kā actiņas spīd
Un pat vēl izdzēstas sargā.

*2x Pelnrušķīt, laiks ir laiks,
Ceļš tavš drīz vedīs uz pili,
Paciet vēl grammas šīs
Drīzi nāks mākoņi zili.*

Ja tevi nemīl neviens,
Tev taču ir ko mīlēt,
Labajā nosprūst naidis
Kā bulta ozola zīlē.

*2x Vienmēr uz pasaules kāds,
Kuram bez tevis ir auksti,
Un pat aiz pasaules vēl
Vajaga siltu plaukstu.*

VECPIEBALGAS ŪDENSROZES

Kā lai šonakt vienaldzīgi klusē,
Kā lai tādā brīdī projām iet,
Ja visapkārt Vecpiebalgas pusē
Atkal baltas ūdensrozes zied?

Panāc pretī, ūdensroze mana,
Pamalē jau atvasaru jūt!
Cik gan ilgi tāda ziedēšana,
Cik gan ilgi var tik skaista būt?

Tāpēc, lūdzu, piedod, Vecpiebalga,
Ka es nāku tavas rozes zagt.
Ja tās šonakt zied tik ļoti valgas,
Kas to zin, vai ziedēs citunakt.

Tālas zvaigznes zilgu gaismu laista,
Man līdz rozēm tomēr nenokļūt,
Kā gan var tik velnišķīgi skaista
Un tik bezdievīgi salta būt.

57:

VELLA KALPU DZIESMA

Trīs vīri kādreiz bija - Hei hei hei hei hei
Kas mierā dzīvoja - Hei hei hei hei hei
Bet sveši kungi nāca - Hei hei hei hei hei
Un zemi postīja

Jā trīs trīs trīs
Vīri cēlās kaujai
Un droši cīnījās
No Daugavas līdz Gaujai
Par viņiem brīnījās
2x La la la la la la La la la la la

Par vella kalpiem sauca - Hei hei hei hei hei
Un sodu sprieda tiem - Hei hei hei hei hei
Bet viņi kungus sita - Hei hei hei hei hei
Ar saviem zobeniem

Jā trīs trīs trīs
Jaunavas ar bija
Ko viņi mīlēja
Tās visus priekus bēdas
Ar viņiem dalīja
2x La la la la la la La la la la la

58:

Tā cīnās vella kalpi - Hei hei hei hei hei
Pret ļauniem naidniekiem - Hei hei hei hei hei
Tie negriež ceļu grāfiem - Hei hei hei hei hei
Ne svešiem baroniem

Jā trīs trīs trīs
Vīri cēlās kaujai
Un droši cīnījās
No Daugavas līdz Gaujai
Par viņiem brīnījās
2x La la la la la la La la la la la

VIENTULIS OZOLS

Uz kalna stāv vientulis ozols,
Pa pusei jau nokaltis.
Par burvīgām ainām viņš stāsta,
Ko sendienās redzējis.

Zem ozola kuplajiem zariem
Kāds pārītis sēdēja.
Bij` burvīgais ziedoņa vakars,
Sirds krūtīs tiem pukstēja.

Ak, meitēn, es tevi tā mīlu, -
Stalts jauneklis zvērēja.
Un daiļajas meitenes galva
Pie krūtīm tam slīdēja.

Ak, meitēn, es mīlēšu tevi,
Tik tevi vien mīlēšu,
Un rītā, kad norietēs saule,
Es atkal šeit atnākšu.

Tā rītdienas nāca un gāja,
Tā pagāja nedēļas;
Tā pagāja mēneši, gadi,
Bet ozols vēl sēroja.

Tā sērās viņš nogrimis gaida

60:

Pēc ziedoņa vakara, -
Pēc senajiem, mīļajiem viesiem,
Kas atpakaļ nenāca ...

Ak, ozol, cik laimīgs tu esi,
Kad rudenī lapas tev birst!
Tu zini - tev atnāks vēl ziedons,
Bet manīm tas nenāks vairs.

61:

VIŅI DEJOJA VIENU VASARU

Viņi dejoja vienu vasaru,
Viņi dejoja vienu vasaru,
Viņi dejoja vienu vasaru,
Un pēc tam, pēc tam, pēc tam.
Tagad katrs savam liktenim,
Tagad katrs savam liktenim,
Tagad katrs savam liktenim
Prasa, kam tad bija jābūt pēc tam.

Viņi dejoja vienu vasaru,
Viņi dejoja vienu vasaru,
Viņi dejoja vienu vasaru,
Un vēl tagad tās spuldzes skrien.
Koku galotnēs skaties vai debesīs,
Koku galotnēs skaties vai debesīs,
Koku galotnēs skaties vai debesīs
Spuldzes skrien, zvaigznes skrien.

Dienas skrien un sastājas nedēļās,
Top ik mēnesis rāmāks aizvien.
Un tad pienāk tas laiks, kad vairs nedejo
Un kad dienas kā sapītas brien.

Tā jau notiek, pāriet un norimst,
Tā jau notiek, pāriet un norimst,
Tā jau notiek, pāriet un norimst,

62:

Bet, kad esi palicis viens
Piever acis, un atkal kā toreiz,
Piever acis, un atkal kā toreiz,
Piever acis, un atkal kā toreiz
Spuldzes skrien, zvaigznes skrien,
Spuldzes skrien.

Tā mēs katrs pa vienai vasarai,
Tā mēs katrs pa vienai vasarai,
Tā mēs katrs pa vienai vasarai,
Un vēl tagad tās ķīvītes klie dz.
Klie dz kā jautājums, pārmetums, prasījums,
Klie dz kā jautājums, pārmetums, prasījums,
Klie dz kā jautājums, pārmetums, prasījums,
Kamēr mūžīgu miegu miedz.

63:

VISS NĀK UN AIZIET TĀLUMĀ

Un atkal zilā vakarā
Dzied birzī lakstīgala.
Viss nāk un aiziet tālumā
Un sākas viss no gala
Jau atkal mizā rievainā
Kāds sirdi griež un bultu,
Zem bērza zara līganā
Klāj sūnās kāzu gultu.

*Piedz. Viss nāk un aiziet tālumā,
Viss nāk un aiziet tālumā.
Viss nāk un aiziet tālumā.
Un sākas viss no gala.*

Bet cauri zaļiem biezokņiem
Skan soļu klusie švīksti,
Un atkal kādam šūpulim
Kāds meklē bērza līksti.
Bet tad kad sārtas lapas slīd,
Lai nebūtībā zustu,
Visbeidzot sirmi vīri nāk
Cirst baltu bērza krustu.

Man pāri prieks un bēdas slīd
Kā raiba rudens lapa,
Kas atnāk ļaudis pavadīt

64:

No šūpuļa līdz kapam.
Un tāpēc bērzā līkajā
Tik daudz ir dziļu rētu:
Lai savu dzimto pauguru
Līdz saknēm iemīlētu.

65:

ZEMENES

Kopš bērnu dienām Tevi zinu es
Mēs gandrīz katru dienu bijām kopā
Gan uz skolas sola, gan uz tāfeles
Kā mācēju es rakstu Tavu vārdu

Piedz.

*Pē-ē-ē-dējo reiz, tā gribētos ar Tevi atkal kopā
Pē-ē-ē-dējo reiz, būt mūsu pielijušā vasarā*

Vai atceries kā uzsmaidīja gaiss
Kā lietū gājām lasīt zemenes
Kā aizbēgām no stundām kopā mēs
Un skūpstījāmies tad zem ābeles

Viss kārtībā, zied atkal zemenes
Un mūsu bērni tagad vienā klasē
Tu vienmēr būsi mana meitene
No mūsu pielijušās vasaras.

66:

ZIBSNĪ ZVAIGZNES AIZ DAUGAVAS

Sniegi sniga āriņos, balti jāja karavīri,
Tālu bija, nepazinu, vai nav mani bāleliņi.
Zibsnī zvaigznes aiz Daugavas melnajos debešos,
Saka Dieva engēliši – nebūs miera šai zemē.

Saule, gaisu sajaukuse, aizasprieda ozolā,
Kungi, kari sacēluši, sauca manus bāleliņ`s.

2x

Pār kalniņu vējiņš pūta, putas grieza ezerā,
Bālenīts karā jāja, no akmeņa sirdi ņēma.

Kur, māmiņ, tu sēdēji, karavīru lolodama?
Daugaviņas maliņā dziļasaru pelcītī.
Kad, dēliņ, tu atnāksi no kariņa atpakaļ?
Tad, māmiņ, es atnākšu, kad zaļos sētas mieti.

Kad zaļos sētas mieti, kad sapuva akmentiņis,
Tad, māmiņ, es atnākšu no kariņa atpakaļ.

2x

Kas redzēja rīta zvaigzni vakarā uzlecam,
Kas redzēja pārejam karā dotu bāleliņ`?

67:

ZIED IEVAS SIGULDĀ

Kaist smaržās gaiss kā liesma telpā,
Šķiet seno teiksmu balsis san,
Pie tevis Gauja, tavā elpā,
Man tavā sirdī, man tavā sirdī,
Tāla atbalss skan.

*Piedz. Zied ievas Siguldā, zied ievas Siguldā,
Zied ievas Siguldā, Siguldā, Siguldā.*

Snauž pilskalns gurdā sapnī liegi,
No zemes dzīlēm skurbums tvan,
Pār Gauju kaisās ievu sniegi,
Bet sirdī tāla, bet sirdī tāla,
Tāla atbalss skan.

Piedz.

Mulst prāts un atvars dzelmes atver,
Un dzīve vēlreiz pamāj man,
Un mani ievu rokas satver,
Bet sirdī tāla, bet sirdī tāla,
Tāla atbalss skan.

Piedz.

68:

ZIEMEĻVĒJĀ

Cik asi Tavi vārdi ziemeļvējā

Cik asi Tavi glāsti, tie asi ir kā vējš.

Es viena tumsā eju, ziemeļvējā

Es redzu Tavu seju atspulgos - Tu nāc.

Kaut kas pēkšņi gaismas dzēš,

Tevi aiznes ziemeļvējš

Aiznes Tevi prom no manis

Kaut kas sajauc atspulgos,

Tavu seju redzu es

Redzu, acis aizverot.

Ziemeļvējā, kā sveces liesma saule dziest.

Ziemeļvējā, Tu manī atkal atgriezies. Tu nāc.

69:

ZIEMEĻMEITA

Gāju meklēt Ziemeļmeitu
Garu tālu ceļu veicu
Lēni un par vēlu nācu
Meklējot šo ziemeļmalu

*Naktī zvaigžņu jūrā redzu
Debess malu to
Kur mīt mana Ziemeļmeita
Kā lai tieku vējiem līdz
Kas to apciemo
Gadi aiziet viņu meklējot*

Mana daiļa Ziemeļmeita
Kur ir tava baltā kleita
Kādi tagad zelta mati
Kur ir tavi zvaigžņu rati

*Naktī zvaigžņu jūrā redzu
Debess malu to
Kur mīt mana Ziemeļmeita
Kā lai tieku vējiem līdz
Kas to apciemo
Gadi aiziet viņu meklējot*

70:

ZILAIS LAKATIŅŠ

Bij` vasara toreiz tik zaiga
Un ziedēja pļavas un sils,
Tu pretī man nāci tik maiga,
Tev galvā bij` lakatiņš zils.

Piedz.:

*Atmiņā lakatiņš zilais,
Mati kā saulstaru riets,
Biji man viena,
Nakts tu vai diena,
Mīlas viskrāšņākais zieds.*

Tos vārdus, ko sniedzi man ķīlai,
Tos sirdī es ieslēdzu sev,
Jo toreiz es ticēju mīlai,
Un ticēju laimei un tev.
Piedz.

Tā pagāja vasarā zaigā,
Un novīta pļavas un sils.
Vairs nenāca meitene maigā,
Kam galvā bij` lakatiņš zils.

Piedz.